

Tuần Báo Vô Vi

30 tháng 12 năm 2012

Số 114

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Môn thiền của Bé có hữu ích gì cho những người đang thực hành không?
- 2) Tình thương và đạo đức do đâu mà có ?
- 3) Bé đã được bình an đến nơi, Bé có khỏe không ?
- 4) Tâm hướng ngoại là hướng làm sao ?
- 5) Mọi người đến thăm Bé đều được an bài tốt đẹp, Bé nghĩ sao về họ ?
- 6) Một kiếng hai quẻ là sao ?
- 7) Người đời ai ai cũng thích vui, tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 17 tháng 5 năm 1994 1) Hỏi : Môn thiền của Bé có hữu ích gì cho những người đang thực hành không ? Đáp : Thừa, rất hữu ích, nếu mọi người chịu thực hành đúng pháp, thì tâm lẫn thân sẽ được ổn định, nhiên hậu mới khai triển về đạo màu và thanh tịnh, quyết định mọi việc càng ngày càng sáng suốt và gia tăng đức nhĩn nhục. Kệ: Quyết tâm khai triển giới tâm linh Cảm thức duyên may chuyển tiến trình Tâm trí khai minh hành chuyển tiếp Duyên lành khai mở trí tâm minh.	Ngày 18 tháng 5 năm 1994 2) Hỏi : Tình thương và đạo đức do đâu mà có ? Đáp : Thừa, tình thương và đạo đức do sự thật thà và chất phác của mọi người đóng góp hình thành sự hòa đồng tương trợ lẫn nhau. Kệ: Chung vui kẻ trước và người sau Tiến hóa cùng nhau kết nhiệm mầu Trái mặt đồng đều tâm chuyển thức Cộng đồng sum hợp tiến về mau.
Ngày 19 tháng 5 năm 1994 3) Hỏi : Bé đã được bình an đến nơi, Bé có khỏe không? Đáp : Thừa, Bé đã thành thật cảm ơn Thượng Đế cùng chư vị đã có lòng giúp đỡ Bé được bình an đến nơi, tuy Trời mưa, nhưng mọi sự đều êm đẹp sau Đại Hội. Kệ: Thương nhau chuyển tiến tự quy hội Nhớ tưởng phân qua ý thức nhờ Ban độ Trời cao tình chuyển thức Thanh tịnh ban chiếu sáng từ hồi.	Ngày 20 tháng 5 năm 1994 4) Hỏi : Tâm hướng ngoại là hướng làm sao ? Đáp : Thừa, tâm hướng ngoại là muốn theo người khác, thay vì hướng về phần hồn của chính mình. Kệ: Bất minh thấu đáo hành trình tiến Biết vía, biết hồn tự tiến xuyên Vay trả duyên Trời là định luật Khô hành tiến hóa tự mình xuyên.
Ngày 21 tháng 5 năm 1994 5) Hỏi : Mọi người đến thăm Bé đều được an bài tốt đẹp, Bé nghĩ sao về họ ? Đáp : Thừa, họ rất cảm ơn sau khi đã được an bài. Kệ: Chung vui sống cảnh thanh đài thức Sớm tối đêm ngày tự xét mình Tình bạn thân tình gieo ý đẹp Sống vui chung hợp rõ hành trình .	Ngày 22 tháng 5 năm 1994 6) Hỏi : Một kiểng hai quê là sao ? Đáp : Thừa một chồng hai vợ, tức là một kiểng hai quê. Nghiệp lực lôi cuốn rất mạnh, chia ra hai phe, như Hắc Hải và sông Hoàng Hà, mọi bên đều có cuộc sống ngang nhau, nhưng không chung hợp được. Kệ: Nguyên lý chung vui mọi người học Khó thông, khó triển khó giao thông Tréo tròng đủ việc trong tâm thức Một kiểng hai quê khó thông dong.
Ngày 23 tháng 5 năm 1994 7) Hỏi : Người đời ai ai cũng thích vui, tại sao ? Đáp : Thừa, người đời ai ai cũng thích vui, tại vì mắt mũi tai miệng hướng ngoại, thích nhìn và nghe những gì mình không thể làm được, lầm tưởng đó là sự thật mà vui theo, chứ kì thật không vui. Người tu đạo, nhìn ngược lại vào trong, thì mọi việc đều giả tạm và không thật với lòng mình, sẽ bác bỏ những điều không cần thiết, tránh được những sự đam mê không lối thoát, thực hành những điều cần thiết cho tâm thân. Kệ: Đào sâu nguyên lý giữa tâm thân Thực hiện quang khai rất tối cần Mê loạn không còn tâm thức giác Vui trong thanh tịnh tiến ân cần.	

Luận Đàm IV (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Làm việc nhiều có thể thay thế một buổi công phu...

Thầy: Được, mình làm với trung thành, tận tâm thì cũng như là mình thiền vậy, thiền trong lúc làm việc. Tận tâm là thiền trong lúc làm việc, làm nữa thì mình sẽ khôi phục sức khỏe, không bị kẹt.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, như trường hợp con, con làm việc nhiều quá có khi tới một, hai giờ đêm... Đêm con ngồi nó ít.

Thầy: Cần phải ngồi nhiều hơn để nó khôi phục cái mất hằng ngày. Công phu một tiếng, ngồi một tiếng đồng hồ nó hơn là ngủ 3 tiếng đồng hồ. Nó khôi phục lại, khôi phục lại. Cho nên mình rảnh, trong lúc làm việc, làm bằng tay đó, co lười niệm Phật. Phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật, rảnh là niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Nói làm thì giờ dài vậy chứ có thì giờ niệm Phật trong đó, mình phải niệm Phật nhiều.

Bạn đạo: Trong cái trường hợp đó không có làm Pháp Luân Thường Chuyển được.

Thầy: Không cần, niệm Phật là được rồi.

Bạn đạo: Thưa Thầy, trong công việc hằng ngày đó, nhiều khi phải dùng cái ý chí của mình, hoặc là cái sự sáng suốt của mình để sắp đặt trật tự cho công việc làm của mình. Như vậy có thể là mình sắp đặt trật tự cho bên trong của mình hay không?

Thầy: Nhất định rồi, mình biết làm, chùi cái ly cho nó trong sạch là cái tâm mình tốt rồi. Làm cho có chừng, cái đó không có nên, thà là đừng làm.

Bạn đạo: Trong lúc mình sử dụng cái sáng suốt đó để mà làm việc đó thì mình không có thể nhịn được nhưng mà làm việc như vậy phần hồn vẫn có thể tiến được như thường?

Thầy: Tiến chứ. Làm mà làm tận tâm, rồi ý tưởng Phật. Làm cho ông Phật mà, làm cho Thượng Đế chứ đâu có làm cho ai. Làm cho Thượng Đế, trả bài cho Thượng Đế, không sao.... Niệm là để vun bồi ý chí đó.... Phải ngồi công phu, phải niệm Phật. Niệm Phật đó là luyện cái ý chí mà thôi. Còn công phu đó cũng như là khai thác cái tiểu thiên địa ra. Bất buộc, bởi vì nó thuộc về chậm, nó rất chậm. Bây giờ mình phải khai thác nó ra.

Bạn đạo: Thưa Thầy, có những lúc mình làm việc, mình biết là tất cả mọi sự đều có cái nguyên do, cái lí do chính đáng của nó. Cái việc phải, cái việc trái cũng vậy. Khi biết được như vậy mà mình muốn tránh điều đó thì làm thế nào? Bài học nó đến thì mình phải sẵn sàng tiếp nhận nó?

Thầy: Khi mà niệm Phật đầy đủ rồi đó, không có cần phải muốn tránh hay là không muốn tránh. Khi nó không đến là nó không đến hà, và khi nó đến là nó đến, nó vừa sức của mình thôi, không có đến bậy đâu. Niệm Phật cho nhiều thì lúc nào, cái nào cũng có sắp đặt hết, không có lo. Đến là làm, không đến thì thôi, mà mình có muốn nó cũng không có đến. Hay lắm đó, tu cái này hay lắm đó, sau này thấy rõ ràng. Đương nói cái câu đó mà quên ngang thì cũng không thể nào nói được. Tại sao? Câu đó có hại, cúp ngang hà, không có cho nói. Tu cái này nó hay ở chỗ đó.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ). Ở nhà con thiền cũng muốn con cái nó tu như mình, nhưng mà theo ông Tám dạy thì để tự nhiên nó vậy. Cho dù làm cha mẹ tiêu cực thì nên hành động như thế nào đối với vấn đề đó.

Thầy: Không có đâu, từ từ, bởi vì mình tu cho có cái diễn thì mình mới ảnh hưởng nó được. Mình không có diễn mình bắt buộc nó không được. Không nên bắt buộc. Cái tu này là do sự phát tâm của nó, mình bắt buộc nó không được. Mình nói cho nó nghe thôi, mình bàn bạc về chuyện Phật, chuyện hiền lành, để cho nó nghe, ảnh hưởng nó lần lần. Tự nó phát tâm tu, bắt buộc không được, nhiều khi nó phải trả nghiệp. Nó phải tạo nghiệp để nó trả nghiệp, rồi nó mới tiến hóa tới tu, chứ không phải mỗi người nào cũng tu được đâu..... Nó không có nghiệp thì nó năn nỉ nó xin mình chỉ nó..... Có đứa thích đi chùa, có đứa thích đi nhà thờ, có đứa thích đi đánh cờ bạc (Thầy cười)

Bạn đạo: Thưa Thầy, còn vấn đề chay với mặn đó, sống chung với nhau, cái đó nó làm cho không khí trong nhà, phải mở cửa ra hết, để cho hết mùi thịt rồi mình mới ngồi thiền hay là mình hít cái đó vô như thường.

Thầy: Không sao, ăn thua cái tâm mình thôi. Nếu cái tâm mình sáng suốt thì mặn mình cũng độ, mà

chay mình cũng cưu, chứ không có gì hết. Bởi vì cọng rau cũng là thụ trăm bá đạo, mà cái kia nó cũng học cái hạnh hi sinh. Mình có cái công phu này nó giải hết hà, nó không có vô được, giải hết, làm cho đúng thì nó chỉ giải ra.

Bạn đạo: Thưa Thầy, nếu mà mình ăn chay được thường đó, thì mình lập cái hạnh trường chay được không?

Thầy: Tốt chứ, ăn chay được thường thì cái bệnh hoạn nó ít, nhưng mà ăn chay nó nhiều chất bổ, mình phải ăn đầy đủ, không nên mà ép xác, không nên mà ép xác, làm cái bằng môn tả đạo như thần thánh nó vô ích. Mình đi học chân lí mà.

Bạn đạo: Bản chất bằng môn có phải đã có sẵn ở bên trong mỗi người không Thầy?

Thầy: Có chứ, bởi vì người nào cũng muốn “tôi biến cái nó thành cái pháp gì, pháp gì, tôi muốn hay hơn người ta,” đó là bằng môn.

Bạn đạo: Mà người tu theo PLVV đến một trình độ nào phải đối diện với bằng môn ngay bên trong mình và phải thấy rõ bằng môn đó mới qua khỏi, phải không Thầy.

Thầy: Cái đó mỗi ngày là mỗi đối diện, và mỗi ngày mỗi giải. Với cái tánh chất muốn hơn người ta đó, mà mình giải cho nó hết muốn hơn, và nó dẹp tự ái thì lúc đó không còn bằng môn nữa.

Bạn đạo: Với lại tánh cách của người thường là hay muốn sửa người khác. Người tu khi tu có được một số điểm nào đó, có một số sáng suốt nào đó thì muốn đi sửa người khác, và muốn dùng cái sáng suốt của mình áp chế đối phương, đó là tánh chất bằng môn đã lộ diện.

Thầy: Đó cái đó là nó ra đó... rồi ca tụng huyền diệu (Thầy cười).

Bạn đạo: Thưa Thầy dạy có con biết thêm về thiện ác.

Thầy: Chuyện ác trực là cái tham dục nó tạo ra ác trực, hiểu chưa? Tham dục nó tạo ra con người ác trực, cái ác trực là nó muốn che chở và ích kỉ để cho nó thụ hưởng mà thôi. Cái sự tri giác của nó rất eo hẹp, nó biến thành cái ác trực. Ác trực ở trong đó là độc tài rồi, mà mỗi người đều học qua cái ác trực, rồi nó mới đi tới cái thiện giác. Xuống thế gian người nào cũng ác trực hết, có đứa con nít nào không tham không? Tham ăn, nó không phải hiền đâu, rồi nó học cái ác trực. À rồi tới con người lớn lên đi nữa thì cũng muốn lấn hơn, muốn chức cao, quyền lớn, đó cũng là ác trực. Nó đâu có sống trong bình thân, nó hướng về ác trực để cai trị, thấy không? Vì nó tưởng nó là đời đời tại thế,

không bị tiêu diệt, đi trong sai lầm. Nếu nó biết nó sẽ bị tiêu diệt trong định luật sinh lão bệnh tử thì nó không dám. Cho nên nhiều người làm tới Thượng Thơ rồi đó, mới xuống tóc đi tu, thức giấc, thấy mình sai, hồi xưa có mà, thấy không? Bây giờ nhiều người tới đây tu cũng vậy, chán ngán cuộc đời rồi, và thấy rõ cái tâm mình ác, không tốt. Thấy mình vun bồi sự trực, mà mình có cơ hội sửa cho nó đến thanh, thì mình tới học cái pháp này để cho nó thanh. Nhưng mà phải cố gắng nó mới có thanh, chứ có phải bước vào mà nó có thanh đâu? Cho nên phải thực hành cho kì được nó mới thấy rõ hơn. Đại đa số thì sống trong ý lại, đó là chuyện sai lầm, đó là không phải đi tới chỗ chân lí đâu. Chân lí là phải đi tới, dừng, tiến, mới rõ chân lí. Nếu không dừng tiến không bao giờ thấy rõ chân lí. Còn sợ sệt, không bao giờ. Như bây giờ Bề Trên Cha xuống Cha chửi, mình phải tới, mình phải trình diện, đâm đầu vô, nếu mà thật sự thì nó đem sự sáng suốt cho mình vô cùng. Nếu mà không phải nó tạo thêm cái ngu cho mình, nhờ cái dừng mình mới khám phá ra chơn hay là giả. Mà nếu không có cái dừng khám phá không nổi chơn hay giả thì mình bị lợi dụng. Cũng như ở bên California, bên Los Angeles, trước khi tôi đi ra đây thì có một chú xuống nói “kinh sách vở của ông Tám liệng hết đi, cái gì của Thượng Đế nói đốt hết đi, tôi sẽ sửa cái mới lại, tôi là chánh công là Thượng Đế”. Rồi thằng Long nó sợ, nó đánh điện thoại cho tôi, rồi tôi nói không sao đâu, nói thẳng với người đó, nếu mà thiệt Thượng Đế và ông Tám làm sai đó, qua Canada bóp cổ ông Tám chết còn sướng hơn, xóa cái đó mất công quá, thấy không? Thì nói cái đảng kia nó không dám nhìn, mà nó tự khai là: tôi bao nhiêu tuổi, chết ở đâu, theo cái thẻ xác này, làm sao, làm sao, xin lỗi. Nó xưng là Ngọc Hoàng Thượng Đế à, làm thằng kia lạnh xương sống luôn (Thầy cười). Rồi thay đổi, rồi mới xin, xin lỗi, phải không? Còn tôi, nếu mà tôi có làm điều sai thì Bề Trên hãy giết cho rồi, để làm chi. Tôi cũng không muốn tôi làm điều sai và vô ích cho nhân quần, tôi không thích tôi làm điều đó, cũng nên giết tôi cho rồi. Tôi xin chết nhiều lần rồi chứ không phải mới đây. (Thầy cười).

Bạn đạo: Thưa ông Tám, cho con hỏi cái này nữa.. là cái người mà mới vô tu đó nếu lấy tâm phàm mà xét người thì như thế nào. Lấy tâm phàm như thế nào để xét người cho chánh, bởi vì đa số tâm phàm thì làm sao xét được. Ông Tám có cách nào để chỉ cho lấy phàm tâm để xét người chân chánh để noi theo đó họ mới tu được.

Thầy: Khi mà mình thấy cái người chơn chánh, mình phải nghe lời nói của họ, có tròn không? Cái chân lý có đúng vậy không? Có cảm động được lòng của mình hay là không, và những cái đó chính mình với không tới, mà mình tin rằng mình có thể với tới trong cái sự phán xét của mình nó như vậy, thì mình cứ đi tới mình học, thấy không? Một bước này rồi tới bước kia, bước kia rồi tới bước nọ, phải không? Cho nên nhiều người cứ tin đại, chui đại vô rồi để nhờ hỗ trợ, nhờ phù hộ, đó là hư hết trơn, không được. Mình đâu có trình độ, khi mà mình chịu chất vấn và mình đi tìm hiểu là trình độ mình đi tới rồi. Nếu Bề Trên thực sự giúp mình, sẽ độ cho mình đi lên một bước, khi mình tiếp xúc được mình càng sáng suốt, tiếp xúc được càng sáng suốt càng văn minh hơn, nên học chứ, bỏ uổng. Bởi vì mình học ở đây là học đi lên, chứ không phải đi xuống, mình không có đòi hỏi sự hộ độ, mình đòi hỏi sự thử thách để đi tới.

Bạn đạo: Con đọc nhiều sách thấy nhiều vị tu sĩ đó, muốn tầm một vị thầy thật là khổ tâm, nhưng mà không có lấy cái trí phàm mà xét được, mà chỉ lấy cái dũng mà thôi. Vượt non, vượt suối, vượt biển đủ thứ cái khổ hết mới tìm được ông thầy. Mà nếu mà lấy cái tâm phàm không có cách gì để nhận xét được cái người đó là chân chánh để đi theo, thì theo nhầm phái bằng môn tả đạo, để sai con đường, phí cả cuộc đời, con nhờ ông Tám chỉ cách nào để cho cái người phàm chưa tu ngày nào biết được cái người đó.

Thầy: Cho nên tôi nói hồi này đó, mình phải phán xét cái sự việc tùy theo trình độ nhu cầu của mình, hiểu chưa? Ở tôi bây giờ tôi tới tôi học ông này, tôi thích về thôi miên thôi, đừng có nói gì. Ông này ông thôi miên, cái thằng kia nó đúng, rồi ông thử thôi miên các người ông cũng làm được hết, mà trong lúc tôi chưa có biết thôi miên. Ví dụ vậy đó, thì tôi học cái giai đoạn đầu chứ, tôi phải học chứ, bởi vì ông kia ông nhiều hơn tôi mà, tôi phải học. À nói về chân lý thì tôi nghe cái chân lý đó nó cảm động lòng tôi, thì cái trình độ tôi đi gần với chân lý

đó, phải không? Và những cái chân lý tôi không thể với tới được mà tôi thích muốn biết cái đó, là người đã dẫn tôi và tôi chưa đi tới. Tôi phải đi tới chứ, tôi phải học, học trong cái âm thanh đó, học trong sự rung cảm đó để tìm hiểu cái chân lý, chứ không phải là tôi đi bợ người đó mà để tôi học. Tôi chỉ nhận định trình độ đó thích hợp với tôi ở chỗ nào, rồi một thời gian nữa nếu mà trình độ nó thấp hơn tôi thì phải ở trong trao đổi, không chắc gì người đó tu giỏi hơn mình bởi vì hai người đâu có biết bao nhiêu kiếp đã tu, thấy không? Cho nên phải đối xử bằng tinh thần bạn bè, để nghiên cứu trong tinh thần trao đổi. Không nên làm thầy và đề người ta, là không học được, hai bên đều thua lỗ. Trao đổi để tiến hóa mới là đúng, thấy không? À, thì mình đi tới vô cùng được. Bởi vì mình đi tìm chân lý đó thì mình phải đi tìm sự vô cùng, siêu diệu vô cùng, không phải bấy nhiêu đó. Cho nên hồi xưa họ không chịu mở những cái lớp văn minh như tôi nói chuyện bây giờ, nhưng mà họ vô thấp nhang, cúng, quỳ lạy, giới hạn mức tiến của đối phương. Còn cái này không, cái này bất cứ bạn muốn cái gì tôi có thể trao đổi, tôi trao đổi, và bạn có thể giúp đỡ tôi, bạn nên giúp. Thì chúng ta đồng tiến chung trong một thì, và gặt hái một thì, chắc chắn nó như vậy. Nó khác hơn mấy cái tôn giáo khác, mà nó thật sự như vậy. Nếu chúng ta không có đàm đạo, nếu bạn không có hỏi tôi hỏi này giờ thì những bạn ở xung quanh này đâu có mở những cái tâm tư mà họ đang thắc mắc, phải không? Mình nhờ những người bạn ở xung quanh và những người bạn ở xung quanh cũng vẫn nhờ chúng ta, và chúng ta nhờ ai bây giờ? Sự sáng suốt của Bề Trên phải có chứ, thấy không? Nó mới khiến chúng ta nói chuyện như vậy, thành một cái đề tài, mà cái đề tài đó hữu ích cho mọi người, và dẫn giải từ lý từ trí rõ rệt, đó là chất không thay đổi, mới kêu là chân lý.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 09-11-1980)

Kính Thông Báo: Kính mong quý đạo hữu Vô Vi hướng tâm cầu nguyện cho mẹ của đạo hữu Đoàn Thị Duyên là cụ bà TRƯƠNG THỊ ÚT, sinh năm 1922, đã từ trần lúc 15 giờ 00 ngày 26-12-2012 (nhằm ngày 14 tháng 11 năm Nhâm Thìn), tại nhà ở khu phố 1A, phường An Phú, huyện Thuận An, tỉnh Bình Dương. Hưởng thọ 91 tuổi.

Xin chân thành cảm ơn chư đạo hữu.

Bạn đạo Dĩ An, Bình Dương thành thật phân ưu và kính báo.

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho (Úm) mẹ của Trần Chiel và Trần Út là cụ Huỳnh thị Huế, sinh năm 1929, đã qua đời vào lúc 8:10 tối ngày 24/12/2012 được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Thiên đường Linh Tâm, Calgary, Alberta, Canada..

Kính Thông Báo: Kính xin thông báo quý bạn đạo Vô Vi xin vui lòng hướng tâm cầu nguyện cho cô : Nguyễn Thị Gái, sanh năm 1936 (Bính Tý) mất lúc 3giờ 50 sáng ngày 27/12/2012 (nhằm ngày 15 tháng 11 âm lịch năm Nhâm Thìn). Hưởng thọ 77 tuổi tại xã Hiệp Bình Phước. quận Thủ Đức, TP Hồ Chí Minh sớm được siêu thăng tịnh độ. Cô Nguyễn Thị Gái là chị ruột của bạn đạo Nguyễn Thị Cửa.

Bạn đạo Mỹ Tho xin chia buồn cùng gia đình và thành tâm cầu nguyện cho cô sớm được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 19 tháng 10 năm 1974

Chuyển hóa thân hình trong thế sự
Tóm thâu phức tạp biến thành người
Cuồng cuồng lục đục hơn tình giả
Một kiếp tái sanh một kiếp người

Chung vui thế cảnh nhiều người
Đổi trao trao đổi vui cười tạm vui
Lòng tham biến đổi bụi ngùi
Người sanh tại thế phải trui phải rèn
Trải qua khổ luyện sách đèn
Tu hành phải dẹp đám ghen vệt mây
Tiến trong trở ngại hằng ngày
Vượt qua mới đạt vui vầy chung vui
Hồn khôn thức giác tiến lùi
Sửa sai vượt loạn tránh mùi tham ô
Thế gian phức tạp trận đồ
Bình tâm hóa giải mưu mô chẳng còn
Không không miễn cúi miễn lòn
Công khai tiến hóa chẳng mòn trí tâm
Hồn thời tiến cập siêu tâm
Vía thời hóa giải gỡ lằm gỡ sai
Thế gian cho đến Phật đài
Tiến cùng chung tiến ngày ngày tiến thân
Tu tâm mình cảm xa gần
Thương người giúp họ mỗi phần mỗi yên
Trong ngoài thắng cảnh triền miên
Vui cùng vạn vật gỡ phiền não tâm
Điển thanh hóa giải tránh lằm
Không không mà có khỏi tầm khỏi lo.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Tám (tiếp theo)

LẠI DẠO CUNG THƯỢNG THANH

NGHE LINH BẢO THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP

...

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Nầy giờ chúng ta đi đạo thiên đường nghe thuyết pháp, nhưng sự linh hội có bao nhiêu? Cho nên thời đại văn minh đã cho chúng ta có cơ hội thâu băng để nghe, để nghiệm, để xét, để tri, để tầm, để thức. Cái nguồn văn minh đem lại cho chúng ta, chúng ta sẽ tu nhanh hơn và rút ngắn thì giờ hơn và dễ tiến hơn, thấy rõ chỗ này! Vì chúng ta có phương tiện, ngày đêm các bạn ở trong cái chỗ tự do cũng như là tiên cảnh của thế gian, phương tiện gì cũng đầy đủ cho các bạn hết, chỉ có thiếu tu thôi! Tiền bạc có, quần áo dư, nhà cửa có, cái gì cũng có hết, chỉ có thiếu tu! Những người tu đắc đạo đã cho tất cả tài liệu cho chúng ta biết, mà chúng ta không thực hành thì uổng một kiếp người, phải bỏ công ra, phải nghiên cứu, phải truy tầm, phải thực hành mới tiến được. Còn nếu không chịu truy tầm, không chịu thực hành không bao giờ tiến, tuy rằng lời nói rót vào tai mà tại sao chúng ta chưa không được? Vì tâm chúng ta chưa định, thiền chưa đúng mức, thực hành pháp môn trì trệ, thành ra không có chỗ chứa, chớ thiết rằng những người hiểu đạo nghe cái này là biết liền, mở liền, vì họ đã hành trong đó. Người có thực hành là phải biết liền, mình đã đến đâu, đi vào ngưỡng cửa nào và nhiệm vụ của ta làm gì đây, nó rõ rệt. Còn người chưa tu phải nhờ cái này, cái này là một kho báu, quý báu vô cùng để tận độ chúng sanh, để mọi người có cơ hội tự thức tâm để thấy rõ đường đi của chính mình, mà khi thấy rõ đường đi của chính mình là mình nhận được âm ba của Đại Hồn kêu gọi chúng ta trở về nguồn cội đó! Chỉ ta tri

trệ thôi, nếu chúng ta kiên trì chấp nhận đi một con đường không hai thì chắc chắn chúng ta sẽ đến; đừng đi nửa chừng mới có mở một cái thức một chút thôi là chia rẽ, phân tâm, động loạn, lập nhóm này, bè nọ, rồi cuộc thì chuốc lấy cái gì? Chuốc lấy cái tội mà thôi! Cái tội ngu muội, tự cao, tự đắc và không có truy tầm được. Cho nên phải trở về với thanh tịnh, phải ăn năn hối cải, phải tiếp tục trên hành trình và tự tu tự tiến thì tới nơi nào cũng có Thần Tiên Thánh Phật ân độ hết. Đó cũng như Dương Sinh tới được cảnh đó thì có những vị người ta độ rồi! Người ta tới người ta phân giải, những chuyện kì lạ mình hỏi họ sẵn sàng giải đáp. Một người nào mà tới nhà chúng ta, chúng ta cũng vui vẻ chỉ dẫn những cái gì mà cần thiết họ muốn, hướng hồ gì cảnh trời là của chung mà muốn đạt được tâm đạo, mà cái tâm còn ích kỉ thì đâu có phải thiên đường đâu! Cho nên chúng ta ở thế gian, chúng ta gom góp những tài liệu này và chúng ta thực hành như tâm những người ở thiên đường, hỏi chớ chúng ta có xa họ không? Chúng ta liên hệ từ giờ phút khắc. Cho nên tu nhưt kiếp ngộ nhưt thời, trong một kiếp con người gặp bao nhiêu khó khăn hòa tan trong khó, quán thông sự khó thì đâu còn khó khổ nữa! Cho nên ngày hôm nay các bạn đang ngồi tu thiền đó, mỗi đêm công phu, ở trong nó cũng than vãn: Ta đang ở bình thường bắt thở tuốt luốt, khổ quá chừng, loạn hết rồi bây giờ làm sao? Nó trách, nó trách chủ nhơn ông, cũng như chúng ta trách ông trời. Ông trời rơi tuyết là chúng ta trách rồi! Chúng ta không hiểu! Rơi tuyết sao mà ác quá! Cho tuyết nhiều quá làm sao đi làm kiếm cơm, thấy không? Nhưng mà ông trời có năng, có

mưa, có tuyết, đủ tứ quý để xây dựng sự tiến hóa mà sự kích động và phản động là giúp cho tâm linh trở về với chính nó mà nó không biết, nó lại oán ông trời. Đó, cho nên muốn hiểu ông trời phải hiểu thời tiết, từ bề ngoài cho ta có cặp mắt để nhìn bề ngoài mà xét bề trong, cho lỗ tai để nghe chuyện bề ngoài để mà xét bề trong, cho miệng nói ra mà để lượng xét trình độ của chính mình chứ không phải xét trình độ của người ta. Xét trình độ của chính mình thì huệ tâm khai, mới là thấy trình độ của đối phương. Cho nên cái tự tu tự tiến này là không phải là không nhờ ở bên trên, vì ở bên trên đã ban phép lạ cho chúng ta có cái thân xác, có đầy đủ điều kiện để thức tâm và trở về với chính mình. Đó là một phép lạ rồi, mà chúng ta không hành thì chúng ta tới cõi đó làm sao mà nhờ được người ta, tới cõi đó thì tự nhiên có người ta độ cho chúng ta. Chúng ta phải tự tu tự tiến mới tới chỗ đó, còn ý lại mà chờ người ta móc mình đi hay kéo mình đi, cái chuyện đó thì ma quỷ nó có thể móc kéo mình đi được, nó có thể hiện thân, nó làm ông Tiên, ông Phật giả rồi nó rước mình, thành ra mình mất ý chí, mình mất sự sáng suốt. Đó kêu là lệ thuộc, còn tự tu tự tiến không có lệ thuộc nữa, mình phải đi, phải truy tầm, phải thức, phải giải, phải tiến, chính mình phải tự hành, chứ không phải là nhờ người ta hành giùm. Ngày hôm nay các bạn nghe bất cứ tài liệu nào về tu học cũng nhắc các bạn phải tự hành, các bạn đầy đủ duyên lành làm một nguyên linh của cả càn khôn vũ trụ, chứ không có thiếu sót gì hết. Rồi bây giờ nhìn lại cái hoàn cảnh thế gian trước mắt này không thiếu cái gì hết, chỉ thiếu có cái tu. Cho nên giữ tâm lo tu thanh tịnh rồi mọi người chúng ta sẽ gặp ở trong nơi thanh tịnh, vinh quang hơn, tốt đẹp hơn, cũng như Dương Thiện Sinh mà gặp những vị Tiên này, vị Tiên nọ, rồi Thiên Tôn cũng gặp luôn! Là vì cái tâm của người muốn tận độ chúng sanh, tâm của người ngay thẳng, tâm của người khiêm tốn, cầu đạo, học đạo thì nó mới tới chỗ đó! Còn tâm của người cống cao ngạo mạn, khinh thị ngược ngạo thì người đó cũng sánh như hòn đá trên núi là cùng, chứ không có làm cái gì hơn hết. Cho nên “Đạo Tâm” có giải thích rất rõ, các bạn nghe đây, rồi các bạn nghe lại “Đạo Tâm”, cuốn kinh Đạo Tâm, người ta ngâm thơ cho mình nghe thôi nhưng mà người ta phân tích cũng là một nguyên ý đó. Cho nên ráng giữ tâm thanh sạch lo tu và lo truy nghiệm những cái gì mình làm, thành quả mình đã đạt và phải ở trong nhin nhục mới có sự thăng hoa, nhin nhục là sáng suốt mới có sự nhin nhục, thanh tịnh mới nhin nhục.

Cho nên mượn pháp để đem lại sự thanh tịnh, rồi thực hiện cái nhin nhục thì tự nhiên thành đạo, nhưng mà qua cái trên đó, nó khó lắm, nó kích thích, nó chọc, nó phá, rồi mình lấy cái luật của phàm trần mình đối chiếu với cái luật thiên nhiên là trật rồi, không có nghịch lại được, mình phải hòa để mình quán thông mình mới trở lại cái siêu nhiên được, còn không hòa và quán thông không có trở lại với siêu nhiên được. Lấy cái cống cao ngạo mạn mà chống với thanh tịnh là chống không có được, không bao giờ chống lại được, chỉ tự trói buộc mình càng ngày càng chặt thêm và càng khổ thêm mà thôi!

Rồi ngày hôm qua chúng ta học một ngày đi đến chỗ vui vẻ, mọi người sao phát tâm dễ quá! Hồi trước kêu lên ca khó lắm, đi không được! Đó mình phải truy tầm nhờ chỗ nào nó giải rồi, rồi bây giờ mình hăng hái, mình nhảy lên mình hát, thấy không? Thấy nó vui vẻ, thấy mình thực tâm đóng góp biết gì nói nấy, chơi cho nó vui, đó là trong hòa khí. Chúng ta học từ giai đoạn một để kiểm chứng và thấy rõ ràng, trong khóa học không phải nhìn nơi ông Thầy nhưng mà chính bạn đạo cũng là đóng góp, rồi chính những chuyện kì cục, kì khôi, ô trước mà nó cũng giúp ta tiến. Những cái bánh xe, những chiếc xe sắp lật đổ, sắp tiêu tan nó lại cứu ta, thấy rõ chưa? Cho nên mặt mày mọi người bữa nay rất thanh, thơ thới trong cõi mở. Thì ngày hôm nay, ngày cuối cùng sẽ tới chỗ mãn khóa thì chúng ta thể nào, chúng ta phải học cái gì? Gom hết thấy về tâm tức là phải học chữ Bi. Chúng ta đã dự mỗi buổi sáng đi lên thiên đường xem những vị Tiên Phật mà không đặt nặng chữ Bi thì ngài cũng không chịu giải cho trần gian hiểu rõ những gì ở trên thiên đường có; bởi vì ngài từ sự đau khổ của thế gian, sự bầm dập trở ngại biết bao nhiêu lần ngài mới được tiến hóa lên trên đó làm một vị tiên. Ngài đã chán đời rồi; thật sự khó khăn vô cùng, đi tu nào tôi có hại ai đâu mà chuyên môn bị người ta hại, bị người ta mắng, bị người ta chửi, bị người ta bỏ rơi, bị người ta coi tôi không ra gì hết mà trong lúc đó lí thuyết của tôi cũng vững lắm nhưng mà tôi xài không được, rồi tới một ngày nào quá đau khổ rồi tôi mới trở về chơn tâm; lúc đó tôi mới bay bổng lên thiên đường, té ra tôi phải buông bỏ tất cả những bản chất sân si, sự tăm tối, những hòa ngục trong đó tôi phải thiêu hủy nó hết để tôi được thăng hoa đi lên. Cho nên những ngài đó mới nói lại cho chúng ta nghe, cơ cấu này phải ra sao, tu như cách nào để đạt đạo và thăng hoa bằng cách nào. Chỉ từ li từ tí

trong thực hành của người mà lại trao đổi cho chúng ta, chớ đáng lẽ người không cần phải nói cho chúng ta. Mà ngày hôm nay chúng ta đứng ở đâu? Bây giờ thấy rõ chúng ta đứng nơi vị trí của ngài. Trước kia ngài làm người, ham danh ham lợi, sung sướng rồi đi tới đau khổ. Mà chúng ta mới đau khổ chưa thấm thía, còn phải đau khổ nữa; ngài còn đau khổ hơn chúng ta ngài mới thăng hoa làm một vị tiên. Còn chúng ta tu về Vô Vi, người nào cũng nói tôi muốn làm ông trời hết, tôi hòa tan với Cha là tôi làm ông trời thì phải khổ hơn, khổ gấp triệu lần. Người được xưng danh và đứng vững trước bạn đạo Vô Vi là người đó cũng cả triệu năm đau khổ, không phải là một năm đau khổ. Một năm đau khổ không thấm thía đâu; các bạn đây mà cũng còn có người cả trăm năm, cả mấy trăm năm, cả ngàn năm rồi mà chưa tiến hóa nổi. Qua một cơn thanh lọc mà Thượng Đế nhìn nhận và cho hội nhập không phải là chuyện gì! Các bạn nhân cái cơ hội này các bạn có tự do để truy tầm sự thanh tịnh và tự giải cái hỏa tâm của mình, rồi để mình trở về với nơi trú ngụ thanh tịnh từ bi của mình ở đâu. Chứ hồi nào tới giờ tu mà không biết sự thanh tịnh từ bi ở đâu? Còn chấp, còn chấp trước; nghiệp còn, còn sân hận. Thành ra chúng ta nhân những cơ hội này chúng ta thấy rõ rằng trong có mấy ngày ngắn mà chúng ta ở trong mọi trạng thái được nhồi để tiến, mà thực tập ngay cả thân xác phàm đầu lí với nhau, cho đến chư tiên báo cáo lại cho chúng ta biết, các vị đó cũng ở trong

chỗ đau khổ mà lúc đó tâm tư các bạn cũng bị nhồi trong đó, khi nghe qua Thiên Đường Du Ký tâm mình cũng bị nhồi trong đó, điều luyện trong đó, thành ra càng ngày càng hùng dũng hơn, mạnh hơn. Sau khi ra về có gì nhồi đập phá ta, ta nên dụng lượng từ bi, không có lấy cái ý tranh chấp nữa, vì đây là phước đến với ta, lấy oán làm ân giữ tâm thanh tịnh học hỏi đến vô cùng; vì mục đích của chúng ta tầm đạo chứ không phải tầm đời. Tầm đạo thì phải chấp nhận, cái đời tan rã thì đạo mới thăng hoa, thì phải nhịn nhục tối đa để thăng hoa. Cái khổ đã nắm rồi, nắm được khổ hòa tan trong khổ và nhịn nhục tối đa để pháp tướng phát khởi; rồi sau này chúng ta mới tay nắm tay hòa với Đấng Cha Trời để tận độ chúng sanh vì những người đó qua những cơn thử thách quá thì người không sợ thử thách của đời và người xây dựng được cái tâm tận độ chúng sanh và khai mở đường tiến cho tất cả những người đau khổ, thứ nhất là người Việt Nam, được khôi phục tâm hồn của họ và trở về một mảnh đất tự do rõ rệt nghìn năm không hoại nát. Cái điều này là do những người đó sau này phải làm; qua cơn điều luyện khổ cực này mà luôn luôn làm tưởng ta là sáng suốt, bây giờ đập bỏ cái đó để ta bước qua lãnh vực chơn tâm thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ đường đi hơn. Hôm nay chúng ta vẫn tiếp tục đạo thiên đường học hỏi thêm; còn một giờ, còn một phút, còn một khắc cũng phải học sự cao siêu đó và chấp nhận sự khổ hiện tại để tiến hóa ở ngày sau.

(còn tiếp)

